Визріває, золотиться
на полях зерно-пшениця,
і милує серце колос
визрілий, тугий.
Наша матінка-землиця
на врожаї не скупиться.
І сміється, наче сонце,
сонях золотий.

Ми – землі своєї діти,
вмієм віддано любити
наших предків заповіти,
множимо добро.
Працювати будем, жити,
засівати щастя квіти,
щоб майбутнє України
в радості цвіло.

Наближається чудове свято хліборобське, яке цьогоріч випадає на 18 листопада, тож у цих поетичних рядках наше щире привітання.

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

14 листопада 2018 року
№ 43 (82)

Agrосектор

Рішучі вимоги з Черкас

Наприкінці минулого тижня АФЗУ спільно із Союзом сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів та Союзом українського селянства (СУС) провело в місті Черкаси збори фермерів центральних областей України з метою аналізу реалізації першого року «Концепції розвитку фермерських господарств та сільськогосподарських кооперативів», використання коштів Державного бюджету на їх підтримку, інших проблемних питань, зокрема земельних та тих, що стосуються рейдерства, яке буйно «розцвітає» і нині.

Делегацію Дніпропетровщини очолив голова обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників Анатолій Гайворонський. Він же у своєму принциповому та емоційному виступі затаврував ганебні явища, що супроводжують аграрні відносини в державі, чим викликав схвальну реакцію переповненого залу цього форуму.

Фермери, кооператори, сільгоспвиробники центральних областей у зв'язку з невиконанням владою рішень XXVIII з'їзду АФЗУ, Комітету захисту рідної землі від 17 серпня 2017 р., Союзу українського селянства та зборів фермерів Півдня України (25 вересня, м. Одеса), прийняли рішення про проведення 4 грудня ц. р. під стінами Верховної Ради акції з наступними основними вимогами: **продовження мораторію на продаж землі сільськогосподарського призначення до 1 січня 2022 року; прийняття законопроекту про фермерські землі постійного користування; прийняття законопроекту з антирейдерських заходів та створення окремого реєстру рейдерських справ.**

Багато з учасників зібрання підтвердили свій намір не полишати площу перед парламентською будівлею до того часу, аж поки не будуть виконані їхні вимоги.

Про «болючість» земельних питань свідчить те, що кожен з виступаючих на трибуні чи із залу говорив у першу чергу про ці проблеми та про першочерговість їх розв'язання.

Якби я був полтавським соцьким...

...багато б дечого зробив, - співається в популярній народній пісні. Жартівливі її слова мимоволі приходять до голови, коли дивишся на початок прийдешніх гетьманських перегонів. Ще й старту справжнього немає – офіційна новорічна пора не настала, а вже з усіх боків рукави на кунтушах закочують, першими до булави доскочити пнуться «класичні» наші претенденти. Хоча серед основних кандидатів перегодя можуть виявитися зовсім несподівані, але гідні цього статусу люди. Недарма соціологи називають вельми солідний відсоток виборців, які не поспішають визначатися зі своїми симпатіями та уподобаннями.

У фокусі дня

Читайте стор. 3

Сучасні сюжети

ГАЗОВА АТАКА З ОФШОРНОЇ ЗАСІДКИ

НА ПОЧАТКУ червня ще 2016 року в Інтернеті на міському порталі Дніпра gorod.dp.ua з'явилося повідомлення під заголовком, який одразу здійняв на всю область переполох – «Дніпропетровськгаз» проти Єлизаветівки». Що таке «Дніпропетровськгаз», зрозуміти неважко. Публічне акціонерне товариство, на ту пору котре ще постачало голубе паливо споживачам обласного центру та навколишніх сільських районів. Люди тоді, власне, ще не відали достеменно, що товариство напередодні оголосили банкрутом і благополучно ліквідували. А Єлизаветівка – центр Єлизаветівської сільради Петриківського району, яка з ініціативи її голови Максима Голосного дізналася: замість «Дніпропетровськгазу» підпільно створено приватне підприємство «Дніпропетровськгаз Збут», котре зареєстрували на Кіпрі. І якому, щоб воно продовжувало постачати природне паливо комунальним закладам сільської ради - на зразок дитсадка і школи чи бібліотеки – сільська рада мусить відшкодувати заборговані раніше 85.5 тисячі гривень.

Так от, а Максим Голосний «ще ранньої весни засумнівався в законності дій газівників та відмовився за новими тарифами за українське паливо платити чужинській офшорній компанії, посилаючись на 13 статтю Конституції України, яка стверджує, що всі багатства вітчизняних надр належать народу» - дослівно отак і було написано у повідомленні міського порталу. З явним докором на адресу Голосного. Очевидно, з тих міркувань, що як же він посмів бунтувати й повставати?! Усі геть в Україні, і не лише державні мужі, але й рядові споживачі природного палива мовчки проковтнули той факт, що й раніше, як коментував Голосний, «ще з 2014 р. контрольні пакети акцій практично усіх у нас обласних газових ПАТів належали офшорній приватній фірмі «Газтек», а тепер же, після їх суцільного «банкрутства», сповна перейшли у її власність». Тому я, виходить, продовжував Максим Ігоревич, ледве не єдиний не зміг цього стерпіти. Дійсно ж, «розумака» знайшовся, який волів «розбурхати й підбурити» всю Україну! Це ж бо, з одного боку, все одно, що Дон Кіхот, який з голими руками вийшов проти вітряків, а з другого - ніби чоловік-дивак, котрий не усвідомлює, з ким він посмів «тягатися». Та роздавить, розчавить його корумповано-злодійська машина, і пікнути не встигне!

- А як же терпіти, - запитував тоді інших Єлизаветівський сільський голова, - якщо з одного боку зростаючих якраз з 2014 року тарифів на газ ніби як і не вистачило, щоб уникнути «загадкового» повального банкрутства, а з другого - тепер нашим салом та по наших губах б'ють? Адже придбаний за наші податки і видобутий з українських надр газ продає нам віднині… заморська компанія!

Читайте далі стор. 4, 5

«Фермер Придніпров'я» – на шаховому Олімпі!

Напружені яскраві баталії та витончені комбінації панували на шахівницях Дніпровської ДЮСШ № 9 десятого листопада. Поруч із залом, де займалися діти, відбувся особисто-командний чемпіонат 2018 р. з шахів у залік IV малої олімпіади працівників ЗМІ області «Кубок Дракоші 2018/20». Перед його початком біля 20 учасників та суддів виконали Гімн України, прочитали молитву з відомим дніпровським журналістом, нині військовим капеланом Операції об'єднаних сил Вадимом Піддубським. Після впертої безкомпромісної боротьби, аж по завершенні сьомого туру з'ясувалося, що командний шаховий Олімп вперше завоювала збірна «Фермера Придніпров'я» у складі Григорія Давиденка, Анни Мельник та шанувальника газети, члена НСЖУ з Магдалинівки Віталія Кравченка.

Ледь відстали від переможців журналісти ГО «Рідноприй» - Ігор Кінах та подружжя Борис і Людмила Ковтонюки, третю сходинку вибороли представники Міжнародної асоціації журналістів «Четверта Влада» Олександр Лясковський, Анастасія Зайцева і Володимир Сорока. В особистому заліку на чоловічій та жіночій дошках перемогли І. Кінах та А. Зайцева, «срібло» дісталося Г. Давиденку та А. Мельник, «бронза» - В. Піддубському та Тетяні Качановій з газети «Приватний підприємець». Змагання пройшли у дружній атмосфері, чому сприяли досвідчені судді ДЮСШ № 9.

Після завершення боротьби Борис та Людмила Ковтонюки, автори нової книги «Нестор Махно. Біографічний довідник» про всесвітньовідомого земляка з Покровщини, мужнього борця за права селян, подарували її переможцям – Ігорю Кінаху та Анастасії Зайцевій, і організатору змагань, директору спортивно-оздоровчого центру «Тригол» ДОО НСЖУ Володимиру Сороці. За правилами, в змаганнях можуть брати участь діти та онуки журналістів, тож найменшою учасницею виявилася 9-річна Дарина Ігнатова. Чому людей ваблять шахи? Їхній шанувальник, письменник Стефан Цвейг, пояснив:

«Хіба вузьке поняття «гра» не образливе для шахів? Проте це і не наука, і не мистецтво, точніше щось середнє, що витає між двома цими поняттями».

Наш кор.

На фото (зліва направо): переможець змагань, команда «Фермера Придніпров'я» - Григорій Давиденко, Анна Мельник, Віталій Кравченко. Знай наших!

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

КОЛИ Ж НАМ БУДЕ ДО СВЯТ?

Окремі думки

ЩО І КОЛИ святкувати та і, взагалі, чи варто приділяти бодай якусь увагу тій чи іншій даті в календарі – думки наших громадян розходяться і виникає чимало суперечок. Старше покоління святкує те, що звикло, не вдаючись глибоко в сутність тих чи інших свят. Лише розмова про зміну червоних дат календаря у нього викликає роздратування, а інколи навіть і лють. Нещодавно від літньої жіночки довелося почути в магазині:

- Ти тільки поглянь, що придумали, уже все у людей відібрали! Хочуть щоб і свят не було! Тільки щоб рабували, працювали на них і нічого не мали. Навіть підняти голову і посміхнутися, порадіти життю уже зроблять зась! Вихідний в суботу хочуть забрати, річних свят, кажуть, що забагато. Крутять ними, як циган сонцем, все гадають, як би їх відмінити чи зменшити.

- Еге ж, - в тон їй відповіла значно старшого віку жінка, - то, було, йдемо на вибори, танцюємо, співаємо. А тепер що? Перегризуться усі, як собаки, на тих виборах, та ті ж самі горлохвати наверх і вилізуть, щоб знову брехати та нас обкрадати.

- Все їм мало… Я сорок років у колгоспі пропрацювала, а пенсію маю курям на сміх. То хоч субсидію давали, а цього року, мабуть, замерзну. Не дають, бо онук їздив на заробітки у Польщу. Ніхто й не питає, чи заробив там що? А він як каторжний відрабував два місяці, та й приїхав ні з чим, бо одурили: не заплатили те, що обіцяли. Виявляється й там є пройдисвіти, не гірші за наших. Навіть кредит йому тепер нічим гасити. Але це нікому не цікаво: був за кордоном, значить, озолотився, на субсидію не розраховуй.

- Ото, бабо, й святкуй в голоді та в холоді! Дожилися.. - з гіркою іронією в голосі промовив худорлявий сивочолий дід.

- Таке життя тепер настало, не всім до свят. Одні бідують, другі воюють, а треті жирують, - підсумувала продавщиця.

За **Вікіпедією**, свято - день або дні, коли урочисто відзначають видатні події, знаменні дати; кілька неробочих днів поспіль з нагоди торжеств; звичай ґрунтується на ранніх язичницьких обрядах і ритуалах, у яких зображувалися, розігрувалися, інсценувалися, подавалися в театральній формі ті або інші сцени, пов'язані із ключовими, життєво важливими подіями суспільства. Головну роль у них виконувало божество, що керувало конкретною подією. Наприклад Сатурн у Стародавньому Римі керував плином часу й родючістю; Коляда у слов'янській міфології уособлював середину зими, та Купала, який турбувався про літо та польові плоди тощо. Однак, на відміну від традиційних видів театру, уже в обрядових дійствах встановилася головна видова особливість театралізованих свят: відсутність поділу на виконавців і глядачів — всі учасники свята активні, включені в дію.

Практично всі свята пов'язані з явищами календарного циклу, тобто, із циклічною темою вмирання й відновлення природи. Звідси ж, із нероздільного сприйняття народження й смерті, пішли й так звані особисті свята — дні народження, заснування, ювілеї тощо. У силу своєї обрядово-ритуальної природи свята по визначенню носять колективний або масовий характер. Другий, дуже серйозний аспект свят — ідеологічний. Владні структури широко використовують свята як метод формування системи політичних, правових, релігійних і інших поглядів суспільства.

«ХАОС СВЯТ»

Експерти прийшли до висновку, що в українському календарі свят панує хаос. Тобто від початку Незалежності немає упорядкованих окремим законом державних свят.

- У нас незрозуміло, що є державними святами, що - міжнародними днями, хто їх визначає і встановлює. Немає відповідного закону, максимум, що є – «Кодекс законів про працю», – **констатує експерт «Реанімаційного пакету реформ», аналітик Центру досліджень визвольного руху Анна Олійник.**

Пропозиції, які б визначили і впорядкували свята від «Реанімаційного пакету реформ» та Центру досліджень визвольного руху є, але вони у суспільстві ще викликають гарячу суперечку. В Українському інституті національної пам'яті стверджують, що знають, як навести лад в українському календарі свят. Вони мають свій погляд щодо державних свят і підготували відповідний законопроект. Нині в Україні – 11 святкових неробочих днів на рік: Новий рік, Різдво (7 січня і 25 грудня), Міжнародний жіночий день, Великдень, День праці, Трійця, День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, День Конституції, День Незалежності, День захисника. За підрахунками аналітиків , у середньому українці відпочивають близько 40% року. Для України, яка має не кращі економічні показники, така кількість вихідних – розкіш, констатують експерти. Оскільки за кожен додатковий святковий неробочий день держава платить великі гроші, законопроект пропонує скасувати практику перенесення вихідних днів, коли свято випадає на суботу або неділю. Тоді загальна кількість святкових вихідних, залежно від року, може скоротитися до 6-8 днів на рік.

- Тільки Великдень, Різдво і Трійця переноситимуться на понеділок. У Європі така практика відсутня. Тому Україна пристає на таку традицію, спираючись на загальноєвропейські практики», – зазначила **представниця Українського інституту національної пам'яті Ганна Байкеніч.**

Минулого року уперше 25 грудня офіційно стало вихідним днем – українці святкують Різдво за григоріанським календарем. Говорили про це давно, але не могли зважитися. Впорядкувати нарешті український календар свят закликають експерти. Вони пропонують «очистити» його від «червоних» дат, успадкованих від СРСР. Також в Українському інституті національної пам'яті хочуть поділити свята на державні, міжнародні, дні жалоби, пам'ятні дати, професійні свята, скорботні дні і традиційні свята.

ЯКІ СВЯТА ВИКЛИКАЮТЬ НАЙБІЛЬШЕ СУПЕРЕЧОК?

Відпочивати чи працювати та як святкувати 1-2 травня, 9 травня та 8 березня ще не до кінця для всіх з'ясовано. Експерти звертають увагу на «комуністичний наліт» цих свят і спотворення їхнього первісного ідеологічного наповнення. І якщо в питанні травневих свят депутати поставили крапку у листопаді, перейменувавши 1 травня на День праці, а 2 травня скасувавши на користь 25 грудня, то питання щодо двох інших свят ще є проблематичним. Святкувати Міжнародний жіночий день бажають 86% українців, свідчать дані опитування соціологічної групи Рейтинг. В Україні 8 березня стало вихідним днем у 1966 році. Із 1977 року рішенням ООН його відзначають як День боротьби за права жінок. У країнах Європи 8 березня є святковим, однак робочим днем. Відпочивають цього дня переважно у пострадянських країнах. Свій початок історія цього свята веде від серпня 1910 року, коли в Копенгагені (Данія) понад сто учасниць Другої міжнародної конференції жінок-соціалісток із 17 країн світу одностайно схвалили рішення: щороку у березні відзначати Міжнародний жіночий день – день солідарності жінок у боротьбі за рівноправність. Таку пропозицію висунула Клара Цеткін (1857-1933) – видатна німецька діячка та теоретик жіночого і робітничого руху.

Саме в цей час (на межі XIX-XX століть) світ переживав так звану «першу хвилю» фемінізму – масового суспільного руху за рівноправність жінок у політичній, освітній, економічній та іншій сферах. Первісну ідею цього свята в СРСР спотворили до невпізнання. Свято повністю позбавили політичного емансипаційного смислу та перетворили на своєрідний сурогат Дня матері і Дня всіх закоханих, свято «весни, краси та жіночності», коли нікому вже й на думку не спадало згадувати про дискримінацію жінок. Звичайно, такий викривлений спосіб відзначення 8 березня і викликає суперечки.

Правозахисниця, експертка з ґендерних питань Олена Суслова наголошує: українські свята варто позбавити статевої ознаки. «Ці подвійні стандарти є частиною політичного минулого. Сьогодні варто змінити певні підходи, зокрема, і до свят. 8 березня – це державне свято, але наповнене іншим смисловим значенням. Це можливість підбити підсумки: скільки залишилося заборонених професій для жінок, що зробила держава за рік», – наголошує Суслова. Щодо 8 - 9 травня, то святковим і неробочим 9 травня (День Перемоги) стало одразу після Другої світової війни. У 1947 р. цей вихідний скасували, а повернули лише 1965-го. До цього часу державним святом 9 травня є у пострадянських країнах. А в Україні вже третій рік за європейською традицією 8 травня відзначають День пам'яті і примирення.

Саме цього дня проводять основні офіційні заходи. І 9 травня, в День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, основний акцент все ж робиться на вшануванні пам'яті полеглих. Чого не скажеш про окуповані частини Донбасу, анексований Крим, де 9 травня наповнене радянськими традиціями і символікою, ідеологією святкування знищення ворога. Сепаратисти Донбасу використовують День перемоги в ідеологічно-пропагандистській роботі, мавпуючи Росію. Про це сказав в ефірі Радіо Свобода **політолог Кирило Сазонов:**

- Свято 9 травня на окупованих територіях – це калька з російського Дня перемоги. Вони над своєю ідеологією особливо не заморочуються, всі історичні віхи, усі трактування історії вони копіюють у Росії. Коли весь світ згадує про одну з найбільших трагедій 20 століття, в Росії, навпаки, велике свято – «перемога», «ура», «діди воювали». Усе це для того, щоб в такому дусі виховувати наступне покоління.

СПРАВА НЕ ТІЛЬКИ У СВЯТАХ

Треба починати з кардинальної реформи економічної системи, системи оплати праці і трудового законодавства, а потім торкатися кількості вихідних, зауважує **голова всеукраїнської профспілки «Захист праці» Олег Верник:**

- Ми дуже негативно ставимося до скорочення вихідних днів. Про що насправді йдеться? Про збільшення експлуатації людей найманої праці, через зменшення їхнього вільного часу. Не з цього треба починати, бо так ми маємо пропозицію за ту саму мізерну місячну зарплату збільшити робоче навантаження людей. Це абсолютно ні в які ворота не лізе.

А **економіст Ярослав Жаліло** має сумніви, що в нинішніх умовах скорочення вихідних матиме суттєвий ефект для української економіки:

- Тут ще питання: вихідні в умовах нинішньої економіки – стимулятори чи дестимулятори економічного розвитку? Тому що економіка зорієнтована на споживача значною мірою, споживання у вихідні дні збільшується, і це може її пожвавлювати. Виробництва ж, які дають значну частку українського валового виробництва – промисловість, аграрний сектор – у них вихідних як таких немає, тому що виробничі процеси мають безперервний цикл».

Кількість святкових вихідних у різних країнах світу коливається від 7 до 18 днів, багато з них є успішними. Люди вміють працювати і відпочивати та радіти життю.

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

Спершу попрацюй, а тоді й танцюй, - вчить прислів'я. У нас це завжди добре виходило. Скільки б не було роботи, різних клопотів, але час для приготування до свята завжди знаходився, тільки було б бажання. Наші традиції святкування переплели давнє і нове, язичницьке і християнське, власні вироблені уявлення протягом свого розвитку. Особливий колорит і атмосферу свят формують наші культурні надбання, яких немає більше ніде. Звичайно, у той чи інший період на стиль святкування впливає якась модна тенденція. Проте його суть завжди залишається сталою. Для самого свята потрібне внутрішнє налаштування душі та відчуття святковості. Коли на душі похмуро і гнітять проблеми, то ніякий блиск, гам і яскраві феєрверки не матимуть значного впливу на святковий настрій.

У житті країни закінчується ще один, для більшості громадян тяжкий, рік. Чи було нам до свят? Питання риторичне і не потребує відповіді. Але що є цьому причиною, ми точно знаємо: корупція, війна, несправедливі суди, не реформовані правоохоронні органи, безробіття, ще більше зубожіння. Поки що виходить: свято не нам, а панам. Якщо ми з цією загальнонаціональною бідою не справимося, то і святкувати скоро буде в Україні нікому: одні виїдуть, інші не народяться, а треті вимруть. Але святе місце пустим не буває. На нашій благословенній землі тоді святкуватимуть (вже вкотре?!) зайди. Не допустити цього – головне завдання сучасності. Важливо не робити в нашій молодій країні історично старі помилки, які призводять до розбрату, окупації, безрадісного життя в колоніальній залежності. Тоді й буде місце в душі святу кожного українця.

Петро ЛУК'ЯНЕНКО.

! Життя без свят – це довгий шлях без заїжджого двору *Демокріт*

Якби я був полтавським соцьким...

За кого і хто є хто?

Продовження. Початок - стор. 1

Де інструмент імпічменту?

Певно ж, доволі низькі рейтинги сьогоднішніх лідерів майбутніх президентських перегонів свідчать про загальне падіння довіри до відомих осіб. А наявність серед них популярного співака та коміка, без їхньої на те згоди, до речі, теж грає не на руку «патріархів» виборчого дійства. З приводу чергового виборчого випробування – а саме таким воно є і для кандидатів, і для «екзаменаторів», тобто нас із вами - доволі цікавими є думки звичайних українців. Анатолій Миколайович, пенсіонер, Маячка Новосанжарського району Полтавщини, вважає:

- Перш ніж братися за президентські вибори, треба, як казала моя бабуся, «мати інструмент (з наголосом на «у») справний». Тобто потрібно нам, виборцям, стовідсотково забезпечити собі можливість контролю роботи майбутнього глави держави. У нас їх було вже п'ять, але й досі процедура імпічменту виписана так, що її неможливо застосувати (і щодо народних депутатів, до слова, теж – *прим. авт.*). Он сусідня Молдова свого Ігоря Додона через Конституційний Суд вже вчетверте за узурпацію влади притягує до відповідальності. А ми жодному з «гарантів» в часи їхньої праці досі не наважилися бодай підозру офіційно висловити! Та, що оголосили втікачу у свинячий голос, не варта уваги, бо це просто констатація факту зради. Тож варто спочатку цей давній, темний заслін прибрати з дороги, якою йдемо, а потім вже і голосувати за провідника нації. Інакше знову, як на бразильському карнавалі, оберемо чергового «енка» чи «енко», хто найвищі золоті гори наобіцяє. Тобто локшини на вуха начіпляє. І вкотре вже будемо зимою й літом виглядати аж 5 сезонів поспіль - коли ж він чи вона підуть собі геть? Бо висловити недовіру раніше немає можливості. Дивіться, братці, та ми за 27 років навіть міністра жодного не покарали! Хіба що пальцем насварили на декого. Двох, правда, за попереднього режиму саджали, але так неоковирно якось, що вони звідти ледь не національними героями вийшли. Варто і про парламент майбутній все розплямкати. Давно слід ввести пропорційну виборчу систему, бо за мажоритарною почасти виграє не розум та життєвий досвід із законотворчими ідеями, а мішок з грішми. Он їх скільки в цьому скликанні обрали! І який результат від цього? Та їм і до зали парламентської ліньки швендяти, спікер наш вже охрип, бідака, запрошуючи та перепрошуючи їх.

Наведені зауваження, поза сумнівом, є чи не найактуальнішими для сьогодення. Дійсно, громадяни мають згідно зі ст. 111 Конституції України право на дострокове припинення повноважень президента у разі вчинення ним державної зради або іншого злочину. Для усунення глави держави з поста потрібно спершу за наполяганням 50% народних обранців створити в парламенті тимчасову слідчу комісію. Потім за її висновками Верховна Рада голосами двох третин депутатів оголошує про звинувачення президента. Далі призначаються спеціальні слідчі і прокурори, а вже висновки їхньої роботи мусить затвердити Конституційний, а потім і Верховний Суди. Та й це ще не все – необхідне і схвалення рішень судів трьома чвертями депутатського корпусу Верховної Ради. Навряд чи вдасться за такою вельми складною процедурою позбавити главу держави даної народом індульгенції. Тому нашим президентам, як Чахлику Невмирущому, на посаді практично нічого не загрожує. Щоправда, більше року тому депутат Юрій Дерев'янко зареєстрував у Верховній Раді законопроект «Про Президента України, порядок припинення його повноважень» № 7428, який суттєво спрощує процедуру імпічменту. Але до розгляду в сесійній залі справа й досі не дійшла.

Хто винен у вбивстві Катерини Гандзюк?

Більше надій залишається на вибори народних обранців по-новому. Спікер Верховної Ради Андрій Парубій у вересні перед початком роботи 9-ї сесії пообіцяв, що закон про новий виборчий кодекс буде ухвалений цієї осені. Час іде, вже не так і багато залишилося до зими. А гучні протести 17 жовтня 2017-го під Верховною Радою, як відомо, ще рік тому вимагали саме цього разом зі скасуванням депутатської недоторканності та вимогою боротьби з корупцією.

Та виходить так, що сьогодні з корупцією в Україні сильніше борються громадськість із журналістами, аніж професійні охоронці прав людини. Після вбивства з особливою жорстокістю херсонської активістки Катерини Гандзюк Верховна Рада 6 листопада створила тимчасову слідчу комісію з розслідування цього резонансного злочину та ще 55 інших безкарних нападів. У своєму звіті в Верховній Раді з цього приводу Генпрокурор Юрій Луценко обурився, що українці висловлюють претензії очолюваному ним відомству щодо величезного числа нерозкритих резонансних нападів на громадських активістів. А ще тим, що переважна більшість анонсованих ним гучних затримань топ-корупціонерів ні до чого не привели:

- Громадські активісти та деякі депутати, які критикують правоохоронців за бездіяльність, бездоказово знищують правоохоронні органи.

Ось до чого договорився Юрій Луценко в часи прощання з Катериною Гандзюк, яка померла за правду! Щоправда, Генпрокурор таки дещо усвідомив і подав заяву Президенту України про власну відставку. Однак експерти одразу заявили, що Юрію Віталійовичу це нічим не загрожує, бо своїх тепер, як і до Майдану, не здають. Тим паче, на близькій уже «переправі». Так і вийшло – 9 листопада Адміністрація Президента заявила, що Петро Порошенко не прийняв відставку «генерального» кума.

Володимир Гройсман теж добре поінформований, що злочинці в Україні перейшли «червону лінію». На прем'єрі нового фільму «Дике поле» його режисер звернувся до глави уряду із вимогою:

- Справа Каті Гандзюк повинна бути розкрита. Часи, коли можна було безкарно вбивати людей, пройшли.

Та чи допрацюють в цьому випадку правоохоронні органи до кінця? Чи знову, як і з вбивством Георгія Гонгадзе, на лаві підсудних опиняться лише одурманені виконавці, що продали свою совість, честь і долю?

Газ, субсидії та пошта по-новому

Значні нарікання українського суспільства викликало і листопадове суттєве підвищення вартості природного газу для населення. До того ж підстави надання гарантованих урядом житлових субсидій увесь час звужуються і зменшуються. Крайні зміни внесені в середині жовтня, тож і досі більшість заявників не отримали повідомлень про надану безповоротну державну допомогу. Про цей зримий за чималими чергами в соцзабезах наслідок залежного від МВФ правління й інше розповідає Іван Петрович, працівник товариства, Бабайківка Царичанського району:

- Я голосував за Януковича – результат всі побачили. Голосував за Порошенка, результат зараз бачимо. Тепер навіть не знаю, за кого. Боюся потроїти попередні два «успіхи». Оце довелося мамі-пенсіонерці оформляти субсидію. Залишилося ще від батюшки принести довідку, що вона не богохульствувала впродовж останніх шести місяців... А всі інші вже надали, не раз мусив їздити в райцентр. Недарма ото люди кажуть – най нас Бог береже від нашого уряду, парламенту, президента, суддів та правоохоронців!

Справді, ця приказка зародилася на багатому «ґрунті». За прикладом «верхів» і державні «низи» інколи вирішують питання особистого збагачення, вишукуючи шпарини в українській правовій базі. Особливо щодо землі, урожаю та іншого майна. А показове, блюзнірське ігнорування здорового глузду в частині «космічної» заробітної плати так званих «віп-персон» призводить не лише до зростання напруги в суспільстві, а й навіть до прямої руйнації усталених соціальних зв'язків держави. Про це розповідає працююча Олена Іванівна з Петриківки:

- Зі свідомим вибором майбутнього президента людям дуже непросто визначитися. Так солодко всі спочатку співають! А коли ми їх оберемо, тоді вони починають все гребти під себе, від народу нещадно відривати. Через це, думаю, ми й кредити оті величезні беремо у МВФ і все глибше залазимо в боргову яму. А як потім дітям нашим вибратися з неї? Візьміть для прикладу наше чи інше українське село – кожна родина живе за власними статками; коли немає зайвого, то доводиться сутужніше. Чому ж держава наша господарює собі на постійний збиток? Тут, на мою думку, дві причини - розкрадання народних грошей усілякими способами, а ще захмарні зарплати та пенсії найвищих слуг народу. Вони їх не заробляють, їм просто видають гігантські суми, як ото колись план до двору був. Хіба в такий скрутний час, під час війни, можна отак несамовито жирувати, а людям викручувати руки, видираючи з них останню копійку? Де правда і справедливість? Про європейські співвідношення між найменшими і найбільшими зарплатами та пенсіями подеколи чути, але зовсім нечасто. А цей крок сприяв би суспільній злагоді і єдності нації, авторитету держави. Оце керівники «Укрпошти» собі такі нічогенькі колосальні зарплати призначили, що листоношам лише відсоток від мінімальної зарплати залишається, справжні сльози. Тепер планують і поштові відділення геть позакривати, щоб і пенсії пристарілим не носити. Це святотатство якесь, і нічого більше.

Так, враження від цих слів і сьогоднішня дійсність доволі очевидні - міністерство фінансів разом з урядом давно пустилися берега і лише мовчки спостерігають за плином подій. А монополісти у всіх державних галузях завзято накручують вартість цін і послуг, а відтак і величину власних зарплат і пенсій. Не пасе задніх і публічне акціонерне товариство «Укрпошта». Його керівник Ігор Смілянський, якого преса охрестила «американським бухгалтером» за відсутність українського громадянства, трудової книжки і навичок управління навіть маленьким трудовим колективом, заробляв минулого року, згідно із поданою декларацією, 333 тисячі зарплати! На місяць! Трохи менше мають його заступники, помічники і сім радників. Це не фантастика, а українська дійсність. І далеко не межа, запевняють в головному поштовому офісі.

Чому таке можливо в Україні? До того ж після приходу Смілянського «Укрпошта» стала збитковою, число її відділень скорочується. У Чернігівській області влітку розпочався пілотний проект з «покращення якості надання послуг». На практиці це означає закриття більшості сільських поштових відділень і приїзд раз, два чи три на тиждень, залежно від величини села, поштового автомобіля. Це викликає величезне невдоволення селян, змушених гибіти на холоді, під снігом та дощем, чекаючи авто, яке невідомо чи приїде взагалі. До всього зарплата українських листонош, яка й так далеко менша мінімальної, у жовтні іще урізана!

Вочевидь, Ігор Смілянський заповзявся собі та наближеній світі іще примножити зарплату. Бо щойно зварила макітра навіть шантажувати всю Україну – він заявив, якщо не буде піднятий тариф на доставку пенсій, «Укрпошта» зовсім не буде її носити! Навіть зазвичай незворушний Володимир Гройсман змикитив це, обурився про людське око і зауважив, що пенсію листоноші таки носитимуть. Але чого в Україні, за даними тієї ж «Укрпошти», сьогодні 461 вакансія (!) листонош, начальників поштових відділень та операторів, не поцікавився. А відсутність навіть однієї поштарки є надзвичайною подією для села – не доставляється періодика, пенсії, ніяк передплатити газети… Ця вакханалія суттєво зменшує тиражі друкованих видань. Не випадково, за даними Укрінформу, росте число скарг на номер «урядової гарячої лінії» 1545 щодо незадовільної роботи поштового відомства. Кожні три місяці їх надходить більше тисячі, переважно із Києва та Дніпропетровської області! Хіба це не привід для уряду бодай якось реагувати на людські зойки розпачу? Бо листоноші пристарілим частенько не лише пенсію та пресу приносять, а і допомагають заплатити за світло, газ тощо.

До речі, діючий тариф на доставку пенсій не такий вже і малий – у сільській місцевості Пенсійний фонд сплачує «Укрпошті» 1, 56 % величини кожної доставленої пенсії. Коли пенсія дві тисячі гривень, то її доставка вартує 31, 2 гривні. Коли б бодай 50% цієї суми отримувала поштарка, то це було б дуже добре. Але за нормами їй дається 3 хвилини на обслуговування пенсіонера, відповідно з мінімальною оплатою! Тож нашому уряду слід спершу з'ясувати, куди йде левова частка пенсійного тарифу. Щоб потім компетентно реагувати на неймовірні претензії головного поштовика, що трудиться без досвіду роботи в цій галузі. Як видно, лаври непрофесіоналів на чолі не прикрашають ні поштове, ні раніше залізничне, ні прокурорське відомство.

А щоб такого більше не траплялося, українцям варто бути отими полтавськими соцькими, що все можуть зробити. Для цього варто дослухатися поради політичного аналітика Руслана Бортника:

- Виборець, на мою думку, має голосувати калькулятором. Він повинен чітко розуміти, що політик може зробити, а що ні, що з його обіцянок є реальним, а що міфічним. Політичну рекламу 2019-го слід починати читати з агіток 2014-го, і робити висновки. Інакше виборця знову обдурять!

Тож не даймо себе знову одурити! Обираймо тих, з ким буде не соромно у всіх сферах життя, хто сам робив корисне суспільству розумом і власними руками.

Остап ВЕРНИГОРА.

Керівний склад підприємства «Укрпошта» знайшов ресурси, щоб покращити життя співробітникам, але лише обраним… Зарплата нового голови «Укрпошти» Ігоря Смілянського (крайній зліва) – 333 400 гривень на місяць. Та й іншим так званим топ-меренеджерам є чому порадіти.
А рядова листоноша навіть у столиці має «мінімалку». Що вже казати про село...

! Вище багатство – відсутність жадібності Сенека

ГАЗЕТА ФОРУМУ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ПІДПРИЄМЦІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

ГАЗОВА АТАКА З ОФШОРНОЇ ЗАСІДКИ

Продовження. Початок - стор. 1,

ХИБА справді не афера вседержавних масштабів? Ми два з таком років тому, коли тільки розгорався «Єлизаветівський» конфлікт, зустрічалися з його «ініціатором» Голосним і почули від нього переконливі аргументи, що істина на боці сільської ради. Про позицію сільради заявляємо тому, що її депутати дружно підтримали Максима Ігоревича. Ось за гарячими слідами записаний дослівно монолог Голосного: «Газівники нарешті подали на сільраду в суд, аби ми сплатили свої борги, які сплачувати категорично відмовилися. Позову в суд особисто я ж чекав давно: нарешті є змога все темне й таємне витягти на світло та зробити явним. Зізнаюся як на духу: я навмисне затіяв цей експеримент, аби струснути ним всю Україну: скільки ж можна ще так знущатися й сміятися над своїм народом? Бо чий насправді ми всі зараз споживаємо природний газ, це сховано за десятьма замками. За брехнями високих посадовців зі столичних пагорбів влади, далі й за киваннями на Міжнародний валютний фонд і за дуже хитромудрими формулами розрахунку ціни передусім на побутовий газ. Мені недавно потрапив до рук надзвичайно цікавий документ. Я читав його і не вірив своїм очам: виявилося, 10 грудня 2014 р. відбулося засідання Наглядової ради ПАТ по газопостачанню та газифікації «Дніпропетровськгаз», одначе не в Дніпрі, а в Нікосії – столиці острова Кіпр. На ньому були присутні три особи, всі як один не громадяни України – якась Єлена Мавромати, Маріна Асланіду та Анреане Заведеу. Вони уповноважували інтереси невідомих корпорацій. Мені назви цих корпорацій нічого не сказали: в україномовному звучанні ПЕСНЕРО ІНВЕСТМЕНТС, ОЛУБЕРА ВЕНЧЕРС та СОЛЬВОТОРЕ ЕНТЕРПРАЙЗЕС. Може ви про них чули щось у Дніпрі? Теж ні? А саме вони й припинили існування у нас газопостачального товариства та утнули замість нього приватне з додатком на кінці «Збут». Його заснувало… ПрАТ «Газтек». Який в свою чергу ще у 2005 році був створений «для керівництва газопостачальними підприємствами України» жменею кіпрських фірм, назви котрих й поготів все одно що «туман, за яким нічого не видно».

- І найдивовижніше, в чому я переконався, - майже вигукував Голосний, - в штаті приватного «Газтеку» лише троє працівників, двом з яких дозволено трудитися за сумісництвом. У його власності кілька комп'ютерів, троє столів та сякі-такі інші офісні меблі. І ніякої фактично господарської діяльності. Що це значить – розумієте? Що справу маємо з порожньою, як бубон, фірмою – з пустушкою, як такі називають. А я б назвав насправді точніше – підробкою. Засадою, з якої чиняться регулярні «набіги» за збором платежів з українських споживачів. Виникає одне-єдине питання: кому дістається як з дармового рогу достатку ця «данина»?

Отримати –точніше, витягти з «тіні» - відповідь нарешті на нього якраз і сподівався сільський голова з Єлизаветівки під час судових слухань за позовом «Дніпропетровськгазу» до очолюваної ним сільської громади. Оскільки «гра» коштувала свічок не лише в інтересах населення Дніпра та Дніпропетровської області. Адже згаданий «пустун» «Газтек», як достеменно встановив Максим Голосний, аналогічним чином чотири роки тому заволодів контрольними пакетами акцій ще 13-ти газопостачальних товариств України: Львівського, Волинського, Чернівецького, Сумського, Івано-Франківського з «супутником» у Тисмениці, Запорізького, Хмельницького, Житомирського, Луганського, Кримського разом з окремим Севастопольським і Вінницького. Не виключено, що нині більші апетити кіпрської засідки. Бо ж губа, як бачимо, не з лопуцька.

До речі, ще у тому ж 2016 році було обрано і голову Наглядової ради приватного Дніпропетровського газопостачальника та її членів. За зрозумілим уже «збігом» обставин вибори відбулися не у Дніпрі, а знову таки у Нікосії. І обрано не громадян України, тим паче, не жителів Дніпропетровщини, а… кіпріотів «за покликаннями і переконаннями», як охарактеризував їх Голосний. Причому, зауважує Максим Ігоревич, всі як один обрані – Девід Ентоні, Ховард Браун, Іан Бьорд і так далі – «не надали згоди на розкриття їхніх персональних даних та необхідної інформації стосовно інших посад, які обіймали протягом останніх п'яти років, як це необхідно було зробити». Термін же, на який обрані – «до наступних Загальних зборів акціонерів».

- Вас нічого не дивує чи ніщо не викликає неприємних асоціацій? – питав насамкінець ще майже три роки тому Максим Голосний. – І місцезнаходження «Газтека», приміром, і кіпріоти в його «активі»? Отож! Окопалася топ-компанія в офшорній зоні, як в засідці, а полює з неї на український люд і його гаманці!

КАЖУТЬ, наче те, що сьогодні називають офшорними зонами, вигадали ще стародавні греки. Ті поміж них, які доставляли землякам з поза меж країни крам, пшеницю, мед і тому подібне, в Афінах і загалом на материковій Греції мусили платити чималі податки. А побіля берегів вистачало великих і малих островів та острівців, на яких, ясна річ, влада не могла налагодити митну службу. То торговці своїми каравелами і почали причалювати до них. Вони тут і спродувалися, оскільки покупці також раді були за бодай трішки дешевшими цінами купувати товари на островах, дістаючись на них човнами – а після лови вітер в морі.

Так чи інакше, а вперше офшорною зоною лиш уисередині минулого віку скористалася одна хитра американська фірма, котра винахідливо уникнула зависокого оподаткування в Сполучених Штатах і створила прецедент. Вона миттю зареєструвалася в сусідній країні, де податки «здирали» значно нижчі. Приклад же виявився для багатьох «цікавим», то від тих пір і пішло, і поїхало. Нині офшорами називають геть невеличкі території, переважно «периферійні» острови, де часом діють навіть нульові збори з прибутків, хоч, як правило, таки просто низькі. Справді ж бо – чим не лафа? Приміром, є зони, де дійсно зовсім не збирають податків. Їм досить того, що з цієї причини дуже й дуже багато фірм реєструються в них, сплачуючи уже за це мито. Серед вигідних «гаваней» Віргінські острови. Інші переважно обмежуються мінімальними зборами, як от і відомий нині Кіпр. Хоч економісти усього світу скажуть, що офшори не така то і шкідлива перевага у тих випадках, коли початкуючі бізнесмени таким чином нагромаджують капітали, аби потім розвивати свій бізнес. Завтра вони будуть нарощувати виробництво за місцями своєї діяльності. Відтак збільшувати прибутки і відрахування у бюджети уже своїх країн та створювати для своїх же людей нові робочі місця. Але це за нормальних умов, цілей і устремлінь та при наявності чітких внутрішніх законів-правил гри, а також писаних та неписаних соціальних і етично-моральних вимог у суспільстві.

А що маємо ми, українці, від власних доморощених, даруйте, «кіпріотів», «сінгапурців», «віргінців» і так далі? Ось офіційна статистика за 2010 р., коли в офшори з України цілими косяками рвонули надто «підприємливі» ділки: того року в казну держави у доларах надійшло 138 мільярдів зборів, натомість в офшорні зони було переказано… 167 мільярдів доларів. Тобто більше вивезли за межі держави, ніж перерахували їй. Уявляєте, як можна було озолотити Україну та піднести її економіку, якби навіть більше, ніж ще один «бюджет», залишився для інвестування власного господарства! А воно ж у даному разі що з возу впало, те пропало: українці – до речі, в першу чергу з росіянами – серед тих зараз на планеті, хто на початку третього тисячоліття принцип офшорних зон уподобав використовувати не для того, аби нагромаджувати кошти для розвою національних економік, а щоб спочатку розпродувати їх ого-го який потужний потенціал, створений попередніми поколіннями співвітчизників, а далі й грабувати та «виводити» награбоване на зарубіжні рахунки. Настільки масштабного дикунства, якого сягнула у цім катастрофічно-руйнівному ділі саме ненажерлива українська «еліта», цивілізований світ ще не спостерігав і думається, що більше й не спостерігатиме. Бо навряд чи знайдеться ще якийсь на Землі народ, який дозволить так знущатися й збиткуватися над ним!

І от уявіть собі, з'явився ватажок якоїсь досі широко не відомої, отож задрипаної, даруйте, сільської ради, котрий дозволив повстати проти вже цілої недоторканої й узаконеної небаченим та нечуваним беззаконням офшорної практики з розграблення ще недавно однієї з найпередовіших країн Європи, яка вважалася третьою космічною на планеті. Звісна річ, що такому «нахабі», як Голосний, якщо не скрутити уперті роги слід, так раз і назавжди негайно «заткнути рота»! Бачте, раптом зажадав спершу дізнатися, чий газ споживають об'єкти соціальної сфери його сільської ради, бо якщо український, то чому платити за нього доводиться втридорога та якійсь кіпріотській компанії? Та яке його діло до цього! Споживаєш – значить плати мовчки, причому з року в рік за все вищими тарифами, і сопи собі у дві дірочки, поки сопіти дають! Чи не ясно, що це небезпечно не тільки для нього, а й для багатьох можновладців в Україні, якщо гласно ритися у їхніх брудних офшорних оборудках!?

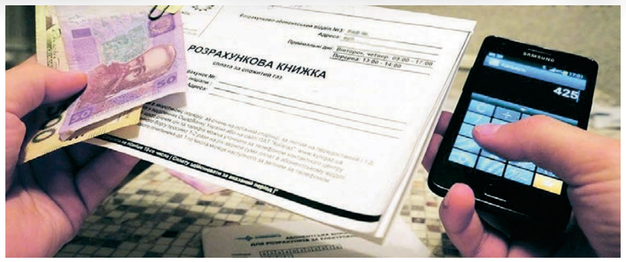

Сьогодні цілий пригодницький роман можна писати за перепитіями, як намагалися «подіяти» на Максима Ігоревича та що йому випало пережити за останні три з лишком роки. Буквально на початку минулого року, коли народ відзначав ще різдвяні свята, в Єлизаветівку ввірвалася зграя бандитів, як спершу це здалося тут людям, щоб різаками вивести з ладу внутрішню селищну газопровідну мережу. Та селяни дружно вибігли навперейми і не дали нищити трубопроводи. Тільки тоді прудкі хлопці зізналися, що вони з дніпровського «Газ Збуту» прибули «відрізати газ боржникам». Та на яких підставах зібралися нищити, показіть документ, що «газорозводка у селі належить вам на правах власності чи перебуває на балансі?» Прибулі розвели руками: але у нас такої «бумаги» немає. «І не може бути», - пояснили сільчани, оскільки «прокладали ми її за власні кошти», а утримувати доручили сільраді, яку й очолює Максим Голосний. Шкодити ж, псувати чуже майно – це стаття кримінального Кодексу.

Коротше, хлопці несолоно сьорбаючи зникли з Єлизаветівки, ніби вітром їх звідси здуло. Одначе за кілька днів уже приміщення сільради оточило 25 «тітушок» у масках і бронежилетах, які прибули сюди на легкових машинах з символікою охоронної фірми «Ягуар». У приміщення ж проникли з пляшками, наповненими білою рідиною - очевидно кислотою - і зеленкою. Зав'язалася ледве не рукопашна сутичка. Гіршого допомогло уникнути тільки те, що того дня у сільраді на нараду зібралося чимало люду, який не злякався стати горою-стіною. Кислотою поливати їх не ризикнули, а ось зеленкою аж бігом. Одначе і на цей раз непрошеним гостям довелося стрімголов тікати геть. Хоч вони аж надривалися, так кричали, що «якщо по-хорошому Голосний не хоче укладати договір з ТОВ «Дніпропетровськгаз Збут», то вони ніби і вимушені по-поганому домагатися від нього цього». Лиш однак пофарбовані зеленкою стіни після них у сільраді і зосталися.

Та ще мов на згадку – внесене у реєстр досудових слідств кримінальне провадження. На згадку тому, що досі воно не тільки не рушило з місця, а ще й відмовилося від речових доказів у вигляді відеозаписів розбою «тітушок» в приміщення сільради. Такі очевидні свідчення, виходить, йому не потрібні. Зайві і навіть «шкідливі», якщо хочете знати. Як мінімум геть не бажані. Коли півроку Катерину Гандзюк у Херсоні з ніг до голови облили кислотою, справу порушили за статтею… дрібного хуліганства. Випадок в Єлизаветівці теж з цієї серії. Судіть самі: півроку ловили і ніяк не могли зловити «хуліганів» у Херсоні, і знадобилося, щоб Катерина померла, а громадськість обурилася на всю нашу Україну, аби Гепрокурор Юрій Луценко нарешті зрозумів, що було здійснено замах і вчинено злочин. Не приведи Господи, щоб щось подібне сталося з Голосним, але якби й сталося, то у його випадку на Дніпропетровщині ніхто б з правоохоронців не став піднімати хай: коли ж у ніби правовій державі право справді братиме гору не залежно від того, кого треба захищати?

Тим паче, що Максима Ігоревича у спокої ж не залишили. Були анонімні погрози позбавити його життя, коли Голосний мусив просити в поліції охорони – вони припинилися тільки після того, як всю Єлизаветівку, а особливо сільраду та житлове помешкання сільського голови, нашпигували камерами зовнішнього спостереження. Були й скарги в правоохоронні органи, наче Голосний «краде природний газ». Однак цей «сигнал» до Реєстру досудових розслідувань не внесли тільки тому, що газівники… не змогли засвідчити документами, що газ, який спожили і продовжують споживати у Єлизаветівці, належить «якщо не «Дніпрогаз Збуту», то принаймні «Газтеку», котрий на Кіпрі». Ба, більше того, розкрили «свої крадені карти»: власних газових родовищ або свердловин і навіть власних газосховищ ні перші, ні другі не мають. Отака «несподіванка»! «Прикра»?

До речі, забігаючи наперед, скажемо, що Голосний же не відмовляється зовсім безоплатно сплювати газ. Навпаки, він просить якомога швидше дати йому іншого постачальника – не іноземного та ще й офшорного, а українського. Не дають. Кажуть, іншого в області немає. То як таке, запитує Максим Ігоревич, може бути: не маючи свого добутку і власних збережень, Дніпропетровщину голубим паливом забезпечує… монополіст? Навіть для домогосподарки ясно, що у нормальній і правовій державі подібне не може триматися купи, згодні? Виявляється, «газові королі», які забезпечують українців блакитним паливом, то голі!

Та чи зможете уявити ви, настільки небезпечний «експеримент» затіяв насправді Максим Голосний? Перш за все для себе, звичайно. Своїм процесом він дійсно «роздягає» до гола всю корупційну схему обкрадання українців до нитки «газовими атаками» з офшорної зони. Тобто усе те, що приховує і чим обманює співвітчизників рідний уряд і режим Петра Порошенка, стає видно, як на долоні. Справді страшна для Голосного «гра», правда ж? Але хіба вона не страшна загалом для нашого народу, задля якого Голосний і зважився на нерівний бій? Адже одного разу було, що всю Єлизаветівку мобілізував на цілодобове вартування і захист села, оскільки з надійних джерел надійшла інформація, що готується взяття в облогу і захоплення «бунтівників». Іншого ж разу, виїжджаючи на виклик з обласного центру, Максим Ігоревич завбачливо зателефонував багатьом своїм знайомим, за яким маршрутом рушає в дорогу. Позаяк добрі люди попередили, що викликавши його, на традиційному путі влаштували засаду. «То якщо я одначе не повернуся, - застерігав на всякий випадок сільський голова, - шукайте мене там то і там».

ХОЧ ЯВЛЕННЯ народу правди відбувається ніби й не стараннями самого Голосного. Пам'ятаєте, що ще два з лишком роки тому «Дніпропетровськгаз Збут» подав у Господарський суд області позов на Єлизаветівську сільську раду «про стягнення заборгованості у розмірі 85 тисяч 454 гривень і 20 копійок». Очевидно, позивач і в страхітливому сні не міг передбачити, в яку халепу він вляпався! Звідки міг знати, що Голосний виявиться настільки міцним горішком та настільки й не з лякливого десятка, що не дасть топтатися по ньому, як по суті офшорний злодій-монополіст топчеться нині безкарно по всьому народу? От і Господарський суд області наперекір очевидним фактам безперестанку виносив ухвалу за ухвалою на користь позивача. І загалом виніс їх шість - 4.07, 18.07, 2.08, 1.09, 18.10 та 27.12 2016 року, - так і не з'ясувавши, свій чи не свій газ продавала у Єлизаветівку компанія з острова Кіпр.

Але що договір з нею сільрада з Єлизаветівки принципово як з іноземним постачальником українського блакитного палива не укладала з 2016 року, таки погодився. Одначе врешті-решт 5.04 2017 року вирішив позов «Дніпропетровськгаз Збуту»… задовольнити. З тих міркувань фактично, що хоч одного позивач не зміг підтвердити, а іншого у нього не було, та якщо відповідач використав газ, мусить за нього заплатити. Оскільки «газ є товарною продукцією і не може бути спожитим безоплатно». А питання, свій чи крадений, якщо на те вже пішло, збував «Газ Збут», ніби не становило предмету спору. Тому навіщо суду обтяжувати себе його пошуком, а суддям сушити ним свої голови?

Скажете, що логіка дійсно у такому рішенні була? А ось Верховний Суд України у складі колегії суддів Касаційного господарського суду 6 липня уже цього 2018 року постановив, що ні, хлопці, вимогу відповідача з'ясувати істину треба задовольняти. Що експерти Дніпровського науково-дослідного інституту судових експертиз не змогли чи злякалися, як вогню, і не захотіли чи забракло їм професіоналізму або компетентності – це однак не звільняє шановний суд від потреби розставити усі крапки над «і». В Україні є, зрештою, аналогічний Харківський НДІ судових експертиз та Незалежний інститут судових експертиз у Києві, тому варто їхнім спеціалістам «доручити здійснити судово-технічну експертизу в присутності представників ТОВ «Дніпропетровськгаз Збут» та Єлизаветівської сільської ради». Тим паче, що які можуть бути претензії з боку позивача, якщо фіскальні служби «нестачі на вказану суму природного газу чи неплаченого на цю ж суму за «Збутом» не зафіксували і не підтверджують»?

Коротше, справу повернули назад на повторний розгляд. На цей раз в Апеляційний Господарський суд Дніпропетровської області. На переконання місцевих правдоборців, сільрада на чолі з Максимом Голосним тепер й поготів має усі шанси виграти її. Та чи має справа шанс бути заслуханою в найближчий час, до президентських виборів зокрема – питання, на яке ствердно ніхто не береться відповісти. Тільки щойно, в останній день жовтня, відбулося нарешті перше засідання Колегії суддів Апеляційного суду. Та один з членів цієї Колегії немов схаменувся і взяв самовідвід. На тій підставі, що його друга половина працює в ТОВ «Дніпропетровськгаз Збут». Наче досі він цього не знав чи тільки вчора одружився. Коли ж буде визначено новий склад Колегії – як то кажуть, наразі все ще не відомо.

Зате, уявіть собі, скільки стає відомо з того, що становило чи становить і зараз мало не державні «таємниці», ви нізащо вгадати не зможете. Сутичка з приводу не такої вже й великої суми – подумаєш, якихось 85 тисяч з таком гривень! - а розголосу, «несподіваного», а то й несамохіть або «ненароком» розкрито досі прихованого у київських кабінетах влади та на далекому Кіпрі, що мало кому таке й снилося! Справа у тім, що наполегливий сільський голова Максим Голосний послідовно вимагає від судів витребувати ті або ж інші документи, які б могли ствердити законність діяльності на українському ринку газу іноземної офшорної компанії, і суди вимушені йти назустріч відповідачу. Оце зараз, схоже, Дніпропетровський Апеляційний Господарський суд над усе і боїться цього, як диявол ладану. Краще подалі від «гріха» триматися. Адже з витребуваних документів та «спровокованих» показань позивача, як яблука з яблуні, коли її трусиш, сипляться і сипляться такі одкровення, що аж дух від них перехоплює, а боязливих кидає у холодний піт.

Не вірите? Тоді далі судіть самі: от наш прем'єр Володимир Гройсман не втомлюється повторювати, наче це не він і не його команда, а Міжнародний валютний фонд, перш ніж надати рятівний для України кредит, вимагає, аби у нас зростали тарифи передусім на газ, а разом з ними тарифи практично і на усі інші комунальні послуги. Насправді ж це зовсім не так. Зовсім насправді так: ще на початку 2015 року у Кабміні було складено графік, за яким поетапно і зростають для населення ціни на природне паливо. З 2014-го вони уже зросли у десять разів. Але це не кінець: дійсно мають зростати у найближчі два роки ще мінімум тричі. А все тому, що коли наші хвацькі урядовці зачастили в МВФ з простягнутими руками жебраків, його розпорядники одразу поцікавилися, за рахунок чого українські державні нездари повертатимуть позички? Бо беруть і беруть, а щоб це позитивно давалася взнаки на оздоровленні економіки, так і в найпотужнішу лупу не видно. А ми, доповіли наші кабмінівці, для народу підвищуватимемо плату за газ і інші енергоносії та решту комунальних послуг – ось підготували графік цих підвищень, дивіться! Отож відразу не за рахунок піднесення власної економіки, а за рахунок населення передбачив наш рідний уряд гасити кредити. Але яка від цього різниця МВФ? Ну якщо цей уряд інакше не здатний «заробляти» кошти, а тільки мастак останні свитини знімати з свого народу, то це проблема народу, а не кредитора. Просто відтоді МВФ кожного разу, збираючись виділяти черговий транш, і запитує українських партнерів: а ви за своїм графіком – зазирніть у нього! - збільшили тарифну плату за газ? То коли збільшите, тоді й дамо жадані вами мільярди, які просите, аж труситися.

А що особливо ховають від розголосу київські верхи, а разом з ними і регіональні низи той факт, що бурхливим потоком газ постачається в Україну через офшорну компанію з острова Кіпр, на прикладі процесу-«експерименту» , затіяного Голосним, видно, як на широкоформатному екрані. От подумайте ви тільки, чому Максим Ігоревич уже мінімум два роки б'ється, як риба об лід, «за правду для народу», а державні мужі від Адміністрації та Кабінету міністрів і до Верховної Ради «на всіх язиках всі мовчать»? І українською мовою, і якщо не російською, то англійською, як дотепно коментує Голосний. Роблять вигляд, наче нічого подібного не відбувається. Неначе ніякого Максима Голосного на білому світі, а його Єлизаветівки на карті України немає-не існує і існувати не може. Бо не потрібен верхам і їх прислуга ж 13 стаття від імені народу його права власності у межах територіальних громад зобов'язує здійснювати органам місцевого самоврядування, яким і є сільрада в Єлизаветівці, котру я очолюю, то заодно попросив Петра Олексійовича, щоб він мені порадив, як конкретно у судовому процесі відстоювати конституційні права народу і мені, голові сільради…

Відповіді з Адміністрації Президента Голосний дочекався. Та як гадаєте – якої? У циндулці, підписаній першим заступником глави Адміністрації паном Ковальчуком, Голосний прочитав, що «до переліку повноважень Президента не належить надання роз'яснень порядку застосування на практиці окремих положень Конституції України». Треба було розуміти так, що Президент то все прекрасно знає, бо ж сам є гарантом виконання Основного Закону країни, але це не його діло - пояснювати кожному зустрічному. Для цього є, виявляється, у Верховній Раді Комітети, котрі мають займатися тлумаченням зокрема і того, «яким чином та в який спосіб на ввіреній йому території мусить забезпечувати верховенство конституційних положень кожен голова окремо взятого органу місцевого самоврядування». І тому Адміністрація Петра Олексійовича запит Єлизаветівського сільського голови переадресувала аж в три різні Комітети ВР, от з них Максим Ігоревич хай і чекає на «юридичну консультацію». В три різні – це в Комітет з питань правової політики та правосуддя, ще в Комітет з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування і нарешті і в Комітет соціальної політики, зайнятості населення та пенсійного забезпечення. Не зрозуміло, погодьтеся, чому три Комітети було зобов'язано задовольнити цікавість «переферійного» ватажка громади. Якщо на нас, то не інакше, як з надією, що бодай один з них відгукнеться. Але справа то в тім, що жоден не знайшов за потрібне – чи швидше не переобтяжив себе – надсилати консультацію «на край світу» у якусь ще Єлизаветівку.

Тоді Мкаксим Ігоревич зайшов з іншого боку: надіслав запит у Кабінет Міністрів. З того приводу, що Постановою за №991 у 2000 році Кабмін назвав підприємства, які ні в якому разі не можуть продаватися чи передаватися, в тому числі і в оренду, іноземним компаніям. То у переліку значаться також газопостачальні підприємства. Як же тоді розуміти, що а у Дніпропетровській області зокрема «ТОВ «Газ Збут» перебуває в управлінні підприємства, котре заснували і яким володіють іноземці»? Чи не загрожує це, запитував сільський голова, національній безпеці і інтересам українського люду?

І Кабмін відгукнувся. Сповістивши, що постанова, «щодо якої надійшов запит» - давніх часів, мовляв, діло. Тобто прийнята ще «попередніками наших попередників», а тому коментувати її сучасній владі ніби як запізно чи й немає підстав. Зрозуміло, така відповідь ніби як стороннього спостерігача не могла не «вразити» Голосного. І він зважився ще на більш прямиший і впертіший, як дишло, запит. Оскільки суд «остерігається» на його клопотання затребувати з Кабміну примірник ніби існуючого договору уряду з газівниками Кіпру і Дніпра на постачання газу, на який посилається, але який «не пред'являє позивач», Максим Ігоревич і попросив надати копію даного договору йому, відповідачу. Адже він у даному випадку «кістьми ліг на захист як інтересів територіальної громади, так і національних в масштабах України». То може він елементарно помиляється або переоцінює свою позицію, оскільки Кабмін «все передбачив і врахував»?

То тепер тримайтеся обома руками за стілець, на якому сидите. А якщо стоїте, то мерщій сідайте, перш ніж читатимете, що відповів уряд на цей запит невгамовному сільському голові з глибинки. А відповів він наступне: договір дійсно таки підписувався, але його примірник… не зберігся. Точніше загубився. Ні в документах, ні в архіві Кабміну виявити його не вдалося. Так що виходить, як колись писав Остап Вишня, «звиняйте, нічим допомогти не можемо!»

Не випадково, зрештою, Максим Голосний в одному з недавніх інтерв'ю місцевим ЗМІ поскаржився, що «ніяких конкретних дій мені на допомогу, навіть жодного просто публічного коментаря від Адміністрації Президента, високих урядових посадовців і депутатів Верховної Ради, які величаються народними, від правоохоронців і правозахисників за майже уже три роки моєї боротьби я не діждався». І далі: «Усі й зблизька не помічають проблеми, явно іноземного втручання та захмарних уже тарифів, тим паче, унікального і безпрецедентного експерименту, на який я пішов виключно в інтересах простих людей». Отож усі мовчать, ніби води у роти понабирали, і у вуса не дмуть.

А що їм усім залишається робити? Нічим же крити! Козирні карти не в їхніх руках. У них лише омана і брехня. Підтримувати чи захищати відповідача Голосного у справі, котра, якщо раптом завершиться справедливістю, рано чи пізно вийде боком для крайніх у нечуваному шахрайстві по відношенню до народу?! А крайні ж бо у ньому сидять і окопалися таки у найвищих кабінетах столичних пагорбів. Бо давайте ось так міркувати: хто такий Максим Голосний у масштабах всієї України? За даними статистики, котра передувала так званій децентралізації, у державі 32 тис. 351 рада місцевого самоврядування. Стільки ще недавно числилося обласних, міських, районних, селищних та сільських рад. Так що Голосний максимум один аж з 32-х тисяч 351-го ватажка органу місцевої влади. Вважайте, що комашка. Наступи – і мокрого місця від нього не залишиться. Однак же не дозволяють собі, не сміють не те що з відкритим галасом схрещувати з ним шпаги, а дійсно й наступити також не ризикують. І тут, якщо хочете знати, немає великого секрету, чому? Та тому, що і правда, і істина на боці відчайдушного і до цих пір нескореного Максима Голосного. Це той випадок, коли проти лому справді немає прийому. От нічого іншого й не залишається, як ігнорувати, не звертати увати, поки всі інші навкруги сидять у своїх глибоких норах, як в схованках, котрі називають крайніми хатами. Невже ми усі з вами надіємося пересидіти там, як у кукурудзі, чумні й страшні уже насправді часи і вціліти живими?

Микола ЯСЕНЬ.

***P.S.** При цій нагоді доволі й суперечливе, мабуть, спостереження, яким редакція одначе вирішила поділитися з читачами. Автору цієї публікації не так давно довелося побувати в Єлизаветівці. Причому тоді, коли там зібралося чимало прихильників Голосного й з оточуючих населених пунктів не лише петриківського району, а навіть з Дніпра та Кам'янського. отам і почув автор «фермера придніпровя» в кулуарах фразу, що «Отакого, як Максим Ігоревич, нам би президента!» зрозуміло, це було мовлено як оцінку, яку народ виносить Голосному. Одначе ж подумалося: а чому б і ні? Принаймні молодим і таким дерзновенним вдачею, як Єлизаветівський сільський голова, який не гнеться і не схиляється, відстоюючи інтереси народу, настав час віддавати нам перевагу.*

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

СПАДКУВАННЯ земельної ділянки без кадастрового номера

Однією із підстав набуття права власності на земельну ділянку є її успадкування. У статті 1225 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 р. передбачено, що право власності на земельну ділянку переходить до спадкоємців на загальних підставах, зі збереженням її цільового призначення. Разом з тим, земельне законодавство містить приписи, які визначають специфіку успадкування земельних ділянок

ТАК, у статті 79–1 Земельного кодексу України від 25 жовтня 2001 р. встановлено, що земельна ділянка як об'єкт цивільних прав має бути сформованою. Земельна ділянка вважається сформованою з моменту присвоєння їй кадастрового номера. Проте такі приписи з'явились у Земельному кодексі України лише у 2011 р. у зв'язку із прийняттям Закону України «Про Державний земельний кадастр». У практиці регулювання земельних відносин виникають питання щодо порядку успадкування земельних ділянок, яким не присвоєно кадастровий номер, тобто які вважаються «не сформованими» згідно з приписами чинного Земельного кодексу України.

Відповідно до ст. 1297 Цивільного кодексу України спадкоємець, який прийняв спадщину, у складі якої є нерухоме майно, зобов'язаний звернутися до нотаріуса або в сільських населених пунктах — до уповноваженої на це посадової особи відповідного органу місцевого самоврядування за видачою йому свідоцтва про право на спадщину на нерухоме майно. Відповідно до п. 4.14, п. 4.18 та п. 4.20 Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, затвердженому наказом Міністерства юстиції України від 22 лютого 2012 р. № 296/ 5, видача свідоцтва про право на спадщину на майно, право власності на яке підлягає державній реєстрації, проводиться нотаріусом після подання документів, що посвідчують право власності спадкодавця на таке майно та перевірки відсутності заборони або арешту його. Якщо до складу спадкового майна входить нерухоме майно, нотаріус отримує інформацію з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно шляхом безпосереднього доступу до нього. Видача свідоцтва про право на спадщину на земельну ділянку нотаріусом здійснюється також за умови отримання витягу з Державного земельного кадастру, у тому числі шляхом безпосереднього доступу до нього.

Чинним законодавством встановлена форма витягу з Державного земельного кадастру (додаток № 47 до Порядку ведення Державного земельного кадастру, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 жовтня 2012 р. № 1051), у якому повинен бути зазначений кадастровий номер земельної ділянки. Базуючись на вказаних приписах, нотаріуси відмовляють у видачі свідоцтва про право на спадщину на земельні ділянки, які:

- були набуті у власність спадкодавцем до 2013 року,
- права на які посвідчені Державними актами на право власності на землю,
- не зареєстровані у Державному земельному кадастрі
- не мають кадастрового номера.

Відповідно до п. 2 Розділу VII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про Державний земельний кадастр» земельні ділянки, право власності (користування) на які виникло до 2004 р., вважаються сформованими незалежно від присвоєння їм кадастрового номера. У разі якщо відомості про зазначені земельні ділянки не внесені до Державного реєстру земель, їх державна реєстрація здійснюється на підставі технічної документації із землеустрою щодо встановлення (відновлення) меж земельної ділянки в натурі (на місцевості) за заявою їх власників (користувачів земельної ділянки державної чи комунальної власності).

У 2016 р. право подати заяву про державну реєстрацію земельної ділянки було надано також особам, які подали заяву про визнання спадщини відумерлою, якщо така справа прийнята до провадження судом. При цьому серед цього переліку відсутні спадкоємці земельної ділянки за законом або за заповітом, що не може бути пояснена будь-якою доцільністю. Закритий перелік осіб, які можуть звернутися із заявою про державну реєстрацію земельної ділянки, безпідставно ускладнює процедуру оформлення права власності на земельну ділянку у випадку її успадкування.

У 2012 р. Державне агентство земельних ресурсів України видало лист від 17.04.2012 № 5789/ 17/ 12–12, відповідно до якого замовником послуги з державної реєстрації земельної ділянки може бути особа, яка визначена у запиті нотаріуса як спадкоємець, на підставі заведеної ним спадкової справи. Аналіз вказаного листа свідчить, що він був виданий на основі законодавства, яке втратило чинність. Крім того, він має виключно рекомендаційне значення.

У пункті 3 Розділу VII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про Державний земельний кадастр» зазначено, що у разі якщо на земельній ділянці, право власності (користування) на яку не зареєстровано, розташований житловий будинок, право власності на який зареєстровано, кадастровий номер на таку земельну ділянку присвоюється за заявою власників такого будинку на підставі технічної документації із землеустрою щодо встановлення (відновлення) меж земельної ділянки в натурі (на місцевості). Забороняється вимагати для присвоєння земельній ділянці кадастрового номера інші документи. Такий кадастровий номер є чинним з моменту його присвоєння. Аналіз зазначених приписів показує, що серед переліку заявників відсутні спадкоємці земельної ділянки, які прийняли спадщину. Фахівці у сфері права пропонують вказану норму тлумачити розширювально, маючи на увазі не тільки власників, а й спадкоємців, які прийняли спадщину. Подібні роз'яснення у 2014 р. надав головний спеціаліст Департаменту землеустрою, використання та охорони земель Держземагенства України.

У 2010 р. Міністерство юстиції України видало Лист (№ 31–32/ 69 від 25.03.2010), відповідно до якого, базуючись на положення ст. 377 Цивільного кодексу України, якими передбачено, що розмір та кадастровий номер земельної ділянки, право на яку переходить у зв'язку з переходом права власності на житловий будинок, будівлю або споруду, є істотними умовами договору, який передбачає набуття права власності на ці об'єкти (крім багатоквартирних будинків), відсутність кадастрового номера земельної ділянки не може бути підставою відмови у видачі нотаріусами свідоцтв про право на спадщину на вищевказані об'єкти нерухомого майна та у посвідченні заповітів. Проте зазначений Лист був виданий до набуття чинності Законом України «Про Державний земельний кадастр» та має виключно рекомендаційне значення.

Як бачимо, приписи земельного та цивільного законодавства щодо успадкування земельної ділянки за відсутності її кадастрового номера порушують вимоги правової визначеності та принцип гарантованості прав на землю, неоднозначно застосовуються на практиці, ускладнюють оформлення права власності на землю. З однією сторони, Порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України умовою видачі свідоцтва про право на спадщину на земельну ділянку нотаріусом однозначно називає отримання витягу з Державного земельного кадастру.

Буквальне тлумачення норм п. 2 та п. 3 Розділу VII Закону України «Про Державний земельний кадастр» дає підстави для висновку, що вони фактично «блокують» отримання свідоцтва про право на спадщину на земельну ділянку без кадастрового номера, право власності на яку виникло до 2004 року, оскільки безпідставно позбавляють спадкоємців права на реєстрацію таких земельних ділянок на підставі технічної документації із землеустрою щодо встановлення (відновлення) меж земельної ділянки в натурі (на місцевості). Зазначене істотно ускладнює порядок спадкування земельних ділянок, оскільки спадкоємці змушені звертатись до суду із позовом про визнання право власності на земельну ділянку у порядку спадкування. З іншого боку, Закон України «Про Державний земельний кадастр» земельні ділянки, права на які виникли до 2004 року, вважає сформованими незалежно від присвоєння їм кадастрового номера. У своїх листах Міністерство юстиції України обгрунтовує, що відсутність кадастрового номера земельної ділянки не може бути підставою відмови у видачі нотаріусами свідоцтв про право на спадщину на житловий будинок, будівлю, споруду. Колишнє Державне агентство України із земельних ресурсів відстоювало позицію, що замовником послуги з державної реєстрації земельної ділянки може бути особа, яка визначена у запиті нотаріуса як спадкоємець, на підставі заведеної ним спадкової справи.

Для мінімізації зазначеного юридичного дефекту при застосуванні приписів земельного законодавства щодо спадкування земельних ділянок доцільно виходити із розширювального тлумачення норм п. 2 та п. 3 Розділу VII Закону України «Про Державний земельний кадастр», поширюючи на спадкоємців, які прийняли спадщину, право звернутися із заявою про реєстрацію земельних ділянок, права на які було набуто до 2004 року, на підставі технічної документації із землеустрою щодо встановлення (відновлення) меж земельної ділянки в натурі (на місцевості). Оскільки кадастровий номер присвоюється не на фізичну особу, а на земельну ділянку, спадкоємець не набуває при цьому жодних додаткових прав. Тому у територіальних органів Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру відсутні підстави для відмови у реєстрації ділянок. Крім цього, у ч. 3 ст. 24 Закону України «Про Державний земельний кадастр» передбачено, що державна реєстрація земельних ділянок здійснюється за заявою власника земельної ділянки або уповноваженої особи. Такою особою може бути спадкоємець земельної ділянки, який прийняв спадщину.

З метою здійснення зазначеного вище права й отримання кадастрового номера земельної ділянки спадкоємець замовляє землевпорядній організації виготовлення технічної документації зі встановлення (відновлення) меж земельної ділянки в натурі (на місцевості). Землевпорядна організація має виконати геодезичні роботи і розробити технічну документацію із землеустрою щодо встановлення (відновлення) меж земельної ділянки у строки, встановлені договором. Відповідно до ст. 55 Закону України «Про землеустрій» від 22 травня 2003 р. межі земельної ділянки, при потребі, мають бути закріплені межовими знаками встановленого зразка. У разі, якщо межі земельних ділянок у натурі (на місцевості) збігаються із природними та штучними лінійними спорудами та кордонами (річками, струмками, каналами, лісосмугами, шляхами, шляховими спорудами, парканами, огорожами, фасадами будівель та іншими лінійними спорудами і кордонами тощо), межові знаки можуть не встановлюватися. Технічна документація має бути складена у паперовій формі та у формі електронного документу.

Виготовлення технічної документації із землеустрою щодо встановлення (відновлення) меж земельної ділянки дає можливість ініціювати державну реєстрацію земельної ділянки, яка здійснюється при її формуванні шляхом відкриття Поземельної книги на таку ділянку. Державна реєстрація земельних ділянок здійснюється за місцем їх розташування відповідним Державним кадастровим реєстратором Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру. Для державної реєстрації земельної ділянки Державному кадастровому реєстратору, який здійснює таку реєстрацію, подаються:

- заява за встановленою формою;
- оригінал документації із землеустрою, яка є підставою для формування земельної ділянки;
- документація із землеустрою, яка є підставою для формування земельної ділянки у формі електронного документа.

Заява з доданими документами надається заявником особисто чи уповноваженою ним особою або надсилається поштою цінним листом з описом вкладення та повідомленням про вручення. На підтвердження державної реєстрації земельної ділянки заявнику безоплатно видається витяг із Державного земельного кадастру про земельну ділянку, який містить всі відомості про земельну ділянку, внесені до Поземельної книги. При здійсненні державної реєстрації земельної ділянки їй присвоюється кадастровий номер.

В юридичній літературі пропонується технічну документацію зі встановлення (відновлення) меж земельної ділянки в натурі (на місцевості) розробляти на ім'я спадкодавця, а витяг із Державного земельного кадастру видавати на ім'я спадкоємця, що зазначений у запиті нотаріуса.

Після спливу шестимісячного строку з дня смерті спадкодавця необхідно звернутись до нотаріуса, якому було подано заяву про прийняття спадщини. Нотаріус зобов'язаний зареєструвати право власності на земельну ділянку у реєстрі речових прав на нерухоме майно.

За інформацією юридичного ресурсу «Протокол».

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Листопад зимі доріжку торує

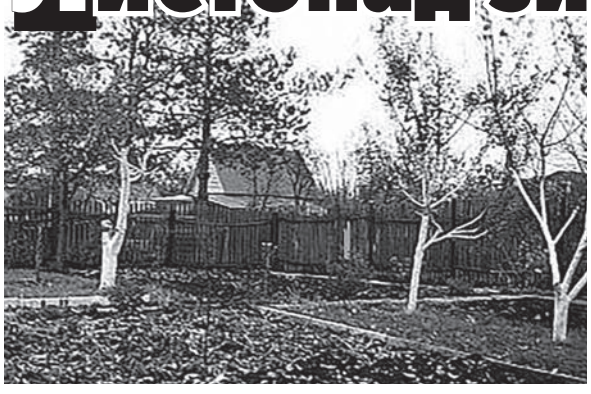

Листопад - останній місяць осені, який відкриває дорогу зимі. Дощі, перший сніг, хуртовини, морози... Дні стають все коротшими і холоднішими. Вечорами в пониззі стеляться густі хмари: листопад вважається найбільш туманним місяцем року. Тим не менш, сад в цю пору світлий і прекрасний. Листопад у саду - чудовий. Незважаючи на те, що дерева давно оголилися, тут панує особливий спокій і умиротворення. Так приємно просто пройтися по осінньому саду, вдихнути свіжість туманного ранку, радіючи життю, добру і любові. Поряд з блаженною насолодою ми також продовжуємо знаходити собі роботу на ділянці.

Готуємо сховища на зиму

Періодично потрібно провітрювати всі наявні вдома сховища. Якщо це окремі приміщення, перевіряйте цілісність їх дахів. Також за потреби відведіть зливові води, щоб сховища не підтоплялись. Закладені на зберігання фрукти і овочі переглядайте. Ті, що починають псуватися, видаляйте.

Земля для розсади

Заздалегідь підготуйте ґрунт для того, щоб взимку в ньому можна було вирощувати овочі, зелень і розсаду на підвіконнях. Неодмінно зберігайте землю в місці, де вона не промерзне.

Досвід городників

У листопаді, вже перепочивши від садово-городнього швидкого темпу, можна подивитися, що в минулому сезоні було зроблено з успіхом, а де допущені прорахунки. Крім того, вивчаємо досвід колег-городників, запозичуємо у них нові цікаві ідеї.

Посадка аґрусу

Листопад ув саду передбачає посадку аґрусу, під час якої потрібно враховувати, що це рослина світлолюбна і висаджувати її варто на сонячних місцях. А от у південних регіонах аґрус краще садити в ажурній тіні, оскільки пекуче сонце може згубити рослину.

Як заготовляти живці

Щоб навесні прищеплювати плодові культури, у листопаді слід подбати про заготівлю живців. Нарізати їх треба в слабоморозну погоду і відразу покласти у вологий пакет з поліетилену або ж засипати вологою тирсою і опустити в льох (оптимальна температура зберігання - від 0 °С до + 1 °С). Якщо ж вам потрібні сіянці для щеплень на наступний рік, посійте насіння яблуні, груші, сливи, вишні.

Підготовка виноградника до зими

Листопад в саду змушує нас приділити увагу і винограду: зокрема, можна провести формування і обрізання виноградних кущів, внести органічні добрива. За потреби посадіть виноград і проведіть післяпосадковий полив. Якщо була суха осінь, зробіть вологозарядку всьому винограднику. Укрийте кущі на зиму.

Квітник у листопаді
Екзотичні рослини

Екзотичні рослини в деякій мірі важко і болісно переносять наші суворі зими. Тому щедро замульчуйте їх стружками, корою, сухим листям, а зверху укрийте ялиновою хвоєю. Якщо осінь була суха, тоді кущі того ж рододендрона рясно полийте.

Садимо цибулинні

Початок листопада - найбільш відповідний час для висадки цибулин першоцвітів; необхідно встигнути посадити їх до перших заморозків.

Заглиблюйте цибулину в землю приблизно на дві її висоти, а в лунку додайте щіпку компосту.

Народні прикмети листопада

- ***У листопаді сніг впав на сиру землю і не тане, значить, весна настане рано і буде багато пролісків. Якщо ж сніг випав на мерзлу землю - урожай хліба буде хорошим.***
- ***По погоді 18 листопада можна сказати про весну: якщо було холодно, то весна буде пізньою; потепління в цей день пророкує теплу весну і зиму; якщо випав сніг, то весна буде пізньою.***
- ***Якщо 19 числа є сніг, значить, і зима також буде сніжною. Якщо небо було всипане зірками - чекайте холодів.***
- ***Побачити 20 числа на річці лід - значить, вже не потепліє.***
- ***Якщо 24 листопада дуже холодно, то і зима буде студеною.***

«Генеральне» прибирання в організмі

До сумського фітоцентру «Дивосил» звертаються за допомогою не тільки містяни, а й пацієнти зі всієї України

Понад сім років діє в Сумах єдиний в області центр траволікування «Дивосил». За цей період він здобув популярності й авторитету далеко за межами області. Підвищений інтерес у всіх викликає розроблений відомим сумським фітотерапевтом Любов'ю Салій універсальний очисний збір трав, завдяки якому вже вдалося поставити на ноги багатьох, хто звертався за допомогою. Відтак, ми попросили розповісти про успіхи при лікуванні цим збором.

- Любове Володимирівно, як виникла ідея створити такий збір і в чому його унікальність?

- Одвічні запитання: як зробити так, щоб бути здоровим, або як допомогти організму побороти атакуючі недуги. Якщо вас часто турбує втома, сонливість, головний біль, простудні хвороби, біль у хребті й суглобах, проблеми з шлунково-кишковим трактом (здуття живота, біль, закрепи), тоді без вагань – ваш організм потребує допомоги. Варто потурбуватися про головний фільтр – печінку. А також про серце і шлунок, й про суглоби не забути…

До речі, перш ніж розпочати лікування будь-якої недуги, без очищення організму не обійтися. Ми розробили свій універсальний лікувально-профілактичний збір, до складу якого входить майже два десятки трав, причому таких, що ростуть на Сумщині.

Цей збір прекрасно очищає організм від токсинів і шлаків, лікує недуги шлунково-кишкового тракту, причиною яких здебільшого є мікроорганізми (грибки, віруси, бактерії, гельмінти), а також продукти їх життєдіяльності. Не менш ефективно він очищає жовчні протоки, а також наділений вираженою гепатопротекторною, жовчогінною і протизапальною дією на печінкові клітини, поліпшує обмінні процеси в печінці. Наприклад, він допоміг позбутися від лямбліозного холециститу 40-річному сумчанину. Всього два місяці наполегливого лікування врешті-решт позбавили його від нестерпного поколювання у правому підребер'ї, відчутно поліпшили і загальне самопочуття.

Хочу наголосити ще на одній важливій дії збору – він зміцнює імунітет. Адже збір містить імуномодулюючі лікарські рослини. Саме завдяки наявності важливих для організму мікроелементів (зокрема, селену) він нормалізовує роботу залоз внутрішньої секреції і підвищує захисні сили організму. Також збір покращує водно-сольовий обмін. Але, звичайно, особлива його цінність полягає в цілющій дії на всі органи і системи організму. Погодьтеся, що 58 років – не вік для чоловіка, як і для мого пацієнта з селища Павлиш на Кіровоградщині. Але

Здоровенькі були!

коли оволодіває постійна слабкість і втома, яка не проходить навіть після сну, про яку роботу може йти мова? Довелося звільнитися. Проте синдром хронічної втоми і не думав відступати… І тільки завдяки наполегливості дружини, яка звернулася до нас за допомогою телефоном, попросивши надіслати їм очисний збір, вже через один місяць у чоловіка з'явилась бадьорість і повернулась втрачена працездатність, що й дозволило йому, на радість усієї сім'ї, повернутися на роботу.

Поза сумнівом, ефективно діє цей збір при гепатитах різного походження. Результат вочевидь – без вживання фармпрепаратів уже через 1-2 місяці після його прийому нормалізовуються показники біохімічного аналізу крові. Ось випадок з моєї практики, що запам'ятався: при проходженні медкомісії у юнака з Конотопа виявили гепати С. Як відомо, лікування цього захворювання дорого вартісне, а сім'я таких коштів не мала. Відкладати лікування було небезпечно – недуга могла призвести до великих ускладнень. Вирішили використати більш доступний варіант – полікуватися травами, не сподіваючись на значний результат. Разом з батьками юнак приїхав до «Дивосилу». А вже через два місяці після прийому очисного збору стала спостерігатися позитивна динаміка. Повторні ж курси кілька разів на рік закріпили успіх. Відтоді минуло понад два роки і, як засвідчує обстеження, аналізи не погіршуються.

Непросто боротися і з цукровим діабетом. З перемінним успіхом це вдавалося і 75-річній киянці (плюс ще гіпертонія)… На жаль, наслідком тривалого прийому пігулок стала важкість у правому підребер'ї та гіркота в роті. УЗД показала збільшення печінки. Вердикт лікарів – медикаментозний гепатит. Випадково жінка прочитала в газеті про «Дивосил» і вирішила полікуватися травами, зокрема, очисним збором. І вже через кілька тижнів симптоми хвороби зникли, біохімічні аналізи крові прийшли до норми, та й загальне самопочуття значно поліпшилось.

Як відомо, складно позбутися кандидозу (молочниці). Проте молодій сумчанці це вдалося зробити! Приймання медпрепаратів лише тимчасово давало полегшення. Намагаючись вилікуватись, за порадою друзів вона звернулась у «Дивосил». Після комплексного лікування очисним збором і нашою маззю «Ульцерин» хвороба відступила, і настав довгоочікуваний стійкий ефект.

А ця інформація для тих, хто не за чутками знає про проблеми опорно-рухового апарату – артрит,остеохондроз (без серйозних органічних змін). Після приймання трав менше турбує або повністю минає біль у спині, спричинений остеохондрозом, стають вільними рухи в суглобах рук і ніг. Одне слово, відчувається легкість у всьому тілі. А завдяки очищенню організму від шлаків у різних органах значно поліпшується самопочуття, пам'ять, менше турбує або повністю зникає головний біль. Впевнена, що це підтвердив би не один з моїх пацієнтів. Постійний ниючий біль у суглобах і спині, особливо в шийно-грудному відділі, восени і весною (в період загострення) ставав часом зовсім нестерпним… Пігулки, уколи і мазі допомагали ненадовго. А ось очисний збір став для них справжнім порятунком.

ДИВОСИЛ ФІТОЦЕНТР
Вас зацікавив цей очисний збір? Одержати відповіді на запитання чи замовити авторський фіточай поштою можна за тел. 095-937-50-50 з 09.00 до 21.00 щоденно. Оздоровчий центр «Дивосил» працює за адресою: м. Суми, вул. Металургів, 5, з 14.00 до 18.00, крім суботи, неділі, тел. (0542) 6-55-330. Ліц. МОЗУ № 599256 від 17.01.2012 р.
Р

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1883943. Тираж 27070

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Р Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

НЕПИСАНІ ІСТОРІЇ МИКОЛИ НЕЧИПОРЕНКА

СПРОБУЙ НЕ ВИПИТИ ЗА ПАРТІЮ

Трапилося це років 30-35 тому. Якось у наш тодішній обком Компартії прибув інструктор аж ЦК КПРС. Себто з самісінької бо Москви. Перевіряти, як в області поставлено лекційну пропаганду. А це не жарт, скажу я вам, було, якщо зацікавилися рівнем ідеологічної роботи. Наслідки які завгодно могли грякнути! Незважаючи на те, що неначе Дніпропетровщина, «кузня» кадрів Брежнєвської закваски, вважалася мов негласно недоторканою, як зараз оце недоторкані народні депутати в Україні. Тому з першої ж вечері для високого гостя завбачливо влаштували похід до ресторану. Та тут на обкомівців чекав прикрий сюрприз: московський інструктор навіть не пригубив чарки. Заявив, що не питущий. І що ти йому скажеш? Що не п'ють тільки хворі та падлюки?

А й наступного для, і ще наступного інструктор з ЦК демонстративно не вживав алкогольних напоїв. Шив господарів майже у дурні: з усіма сідав за стіл обідати чи вечеряти, але коли і йому наливали чарку, відсував її геть. Зате надто скрупульозно вникав у діяльність лекторів, заносячи до своїх блокнотів найдрібніші «проколи». От обкомівці і запанікували. Доповіли секретарю з ідеології. Той насупив брови:

- Так діло, хлопці, не піде! Думайте, як «вмовити» – інакше навіщо вас тут тримають?

Хлопці подумали і вирішили: треба везти гостя до Латайка. Володимир Латайко – на той час лектор Магдалинівського райкому. Вигадливий та дуже дотепний, за словом у кишеню не ліз. Перед ним і поставили чітке завдання: придумати, як візитера за будь-яку ціну напоїти. «Буде зроблено! - козирнув Володя. – У нас і не такі напивалися!»

І під вечір завіз гостя до знайомого голови колгоспу у Котівку. Якого було відповідно підготовлено. Накрив таку «поляну», що куди і королівській. У каструлях парували борщ, вареники з сиром, капустою і м'ясом, на тарілках - смажені карасі в сметані, запечені кури, шашлики, кільця домашньої ковбаси, навіть ковбик, горами пампушки і пиріжки з потрібкою і т. д., і т. п. А горілки – хоч залийся.

Гранчак, придуманий відомим скульптором Мухіною, був своєрідним симаволом радянської доби.

-Така у нас традиція – не скупитися, щедро частувати дорогих гостей, - пояснив Латайко. – А ще зверніть увагу: на столах – гранчаки. Це також наша традиція – ера гранованих стаканів у Магдалинівці ще не кінчилася і ніколи, смію вас запевнити, не кінчиться…

Пам'ятаєте склянки, які дійсно колись були і називалися гранчаками – кожен на 250 грамів? Де і на пізніші часи їх роздобув Володимир Латайко, він так і не зізнавася. А налив тоді усім «по вінця». Бо у Магдалинівці і третя була, виявляється, традиція – за першим тостом випивати повні і до дна.

-Товариші, – на правах хазяїна поважно підвівся Латайко, – а першу чарку я пропоную випити стоячи за рідну Комуністичну партію – натхненника і організатора усіх наших перемог!

Всі, кому пощастило там бути, потяглися до стаканів. А московський же гість на якусь мить аж отетерів, закліпав очима. Подивився розгублено то на одного, то на іншого – і схопив також «гранчака», з якого аж хлюпало «через краї». Бо як це ж йому, інструктору найвищого ЦК партії, та відмовитися пити за рідну партію? Що подумають? А що скажуть? І як витлумачать та донесуть?

Неважко здогадатися, що, перехиливши одразу повну склянку горілки, наступні «пішли за милу душу, як по маслу». І скільки їх «пішло», гість навряд чи й рахував. За котроюсь там він навіть намагався виголосити тост на честь стакана-гранчака. Велике враження він на нього справив. «Це ж треба, - забелькотів, - чим більше з нього п'єш, тим…» - а далі зам'явся, не знаходив, якими словами висловити своє захоплення. Допоміг Володя Латайко. «Тим менше, - підказав, - у ньому зостається». Назад у Дніпропетровськ, коротше, гостя везли лише наступного ранку. А тоді ще пиво на розлив у нас продавали з невеликих цистерн - точно таких, з яких і квасом у спеку народ вгамовував спрагу. То тільки виїхали у місто, на очі усім і потрапила бочка з пивом.

- Піво, рєбята, піво! – заволав московський гість і ледве не на ходу з автомашини вистрибнув – так його сушила й мучила спрага.

АЛЕ Ж НА НОГАХ ТРИМАЙСЯ!

Знову ж таки не менше тридцяти з гаком літ тому в гарячу жниву пору липня до редакції однієї київської газети, в якій я працював, надійшла гнівна скарга з Петропавлівського району нашої Дніпропетровської області. Написав її колгоспний механізатор – назвемо його Біденком. Бо він, бідолаха, всю зиму лазив біля комбайна, ремонтував його, готував до літньої битви за хліб, як тоді полюбляли казати, а як підійшла косовиця, у колгоспі поміняли голову правління, і новий зсадив Біденка з комбайна. Раз-два – і гуляй, Вася, тирсу жуй. Уявляєте, як це було прикро для чоловіка? У ті часи комбайнери за сезон заробляли стільки, що вистачало рік розкошувати. Багато заробити сподівався і Біденко, а тут тобі на… Як не зрозуміти потерпілого?

І я поїхав у Дмитрівку – так називалося село, з якого надійшов лист. Там зустрівся дійсно з молодим головою колгоспу на прізвище Ручій. Колгосп був не з кращих. Навпаки, відстаючий. «От і кинули мене сюди на зміцнення, як у пекло», - посміхався Ручій. Заговорив про те, що хвалитися поки що нічим, але як зібрався «виправляти становище», вже знає і може розказати. Та тільки-но я повідомив, з якою місією прибув, посмішку в Ручія як рукою зняло. Настрій у нього зіпсувався враз.

Комбайнер - це була дуже почесна професія при Союзі.

- Я рано-вранці, коли треба було уже виїжджати у степ, зібрав жниварів, - аж засичав, - а Біденко уже був п'яний, як чіп. А я не міг алкоголіку довірити комбайн. Ясно? Якісь ще пояснення потрібні?

- Ну хоч би про те уточніть, - кажу йому я, - чи на медичне обстеження возили його? Маєте тепер довідку, що він справді був у стані сп'яніння?

- Чого би я з ним ще возився? – пирхнув сердито Ручій. – Того ранку ми починали класти пшеницю у валки, а я буду час витрачати на пянделигу – ви так вважаєте? – І перевівши подих, молодий голова колгоспу уже спокійніше докинув: - А що Біденко був гептом п'яний, бачили усі. Можете спитати всіх, хто тоді був на наряді, і вони підтвердять.

Тут же, в полі, я й почав питати. Одного, другого, третього. Перший огинається і тікає вбік, другий мнеться і не дивиться в очі, третій каже, що за когось віддуватися не збирається. Потім був і четвертий, і п'ятий… Або: «Хто його знає». Або й: «А хто вам скаже?». Нарешті трапився схильний у жарт вивернути нашу розмову. У тому дусі, що а коли Біденко горілкою снідає? – і ха-ха-ха. Он Черчіль, мовляв, щоранку на тщесерце ніби склянку нашої горілки випивав, а закушував сигарою – і навіть Англією це не мішало йому правити! Почув я й інші коментарі. На кшталт, що я йому ж не наливав. Або чи й не таке комусь з переляку могло привидітися…

Так нічого і не вивідавши на жниваному полі, подався я на польовий тік. Потрапив туди якраз на обід. Механізатори товклися біля кухні. А реакція та ж: не бачив, не чув, не знаю, не пам'ятаю. Але Біденко постраждав. Якщо не заслужено, як написав у своєму листі до редакції, то шкода чоловіка. Тоді я й вдався до хитрощів. Питаю трактористів: «Хлопці, а комуністи серед вас є?» А в ті часи комуністи вважалися взірцем совісті, сумління і принциповості. Коли не такий – значить не гідний носити високе в колишньому Радянському Союзі звання. Так от, троє чи четверо неохоче, та відгукнулися. «А що сталося?» – зі свого боку насторожено запитують. Попросив я їх відійти зі мною осторонь і по-змовницьки пояснив: «Справа серйозна. Біденко поскаржився в газету ЦК Компартії України. То ви, як комуністи, маєте мені допомогти з'ясувати істину. Був він п'яний чи ні? Якщо ні, якщо Ручій по-молодості погарячкував, то…»

Хлопці позітхали, покректали, попереминалися з ноги на ногу і нарешті вичавили з себе:

- Ми так, товаришу кореспондент, вам скажемо. У нас у Дмитрівці своя міра, яку треба знати, а Ручій її ще не знає і знати не хоче. А у нас так: коли ти хоч і випивши, але на ногах стоїш, значить ще не п'яний. Біденко поганенько, але стояв. З горя впав лише тоді, як Ручій сказав, щоб провалювався геть і не потикався назад, бо знімає його з комбайна. Але кого така новина з ніг не збила б?!

«ЗЛАТОПІЛЬСЬКІ» ДУБКИ

ТЕПЛЕ осіннє сонце торкається своїм промінням верхівок дубів, що стрункими рядами потяглися ген за виднокіл.

- Це так званий московський дуб, - каже мені Михайло Колісник. - Зеленіє навіть взимку, листя ж скидає тільки навесні, викидаючи натомість молоденькі паростки.

- Садили ці дубові лісосмуги наші батьки й діди на початку п'ятдесятих, іще за Сталіна, - веде далі свою розповідь Колісник. - А ось, - Михайло Григорович показує рукою праворуч, - моє перше поле в Глобинському районі.

Одного такого ж погожого дня привезли фермерові Коліснику до його «першого поля» гарячий обід. Присів він біля дубів, а ложка до рота не лізе, задумався: що далі, як піднімати своє господарство, де взяти стільки сил і грошей, щоб не вдарилася з тріском об землю нелегка ноша, яку він на себе поклав?..

Якось мимохіть на думку спало, а чи не назвати цю місцину «шість дубів»?

- Чому шість? - питаю.

- Може, тому, що праворуч три дуби і ліворуч - три. Так і назвав. А колись приїхав, глянув - один дуб під пеньок зрізаний. Відтоді вирішив - викопуватимемо сіянці і садитимемо дуби. Нехай ростуть, захищають поля від суховіїв.

Сам Михайло Колісник родом зі степової Кіровоградщини. Після закінчення сільгоспінституту доля привела його на Устимівську дослідну станцію, що в Глобинському районі сусідньої Полтавщини. Працював агрономом-насіннєводом. Станція вирощувала і постачала насіння овочевих до тодішнього Ленінграда - для спеціалізованих господарств приміської зони північної столиці Росії. То була справжня школа для молодого фахівця в досить складній справі насінництва, що згодом неабияк прислужилася.

А далі були післяперебудовні дев'яності роки, коли в безпросвітку того лихого часу зблиснула зоря фермерства. Колісник разом із друзями-колегами, зрозумівши, що по-старому вже жити не можна, створили кілька фермерських господарств – «Єрік», «Санта», «Златопіль».

- Отож фактично від «шести дубів» і пішов відлік справжнього розвитку фермерського господарства «Златопіль»? - цікавлюся у Колісника.

Не тільки дубками пускає своє коріння ФГ «Златопіль». Підсумком минулих років для Колісника стало й інше. Село Устимівка знане і серед аграріїв, і по всій Україні не тільки своєю дослідною станцією, але й унікальним

дендропарком, закладеним ще у дев'ятнадцятому столітті маєтним паном Устимовичем.

Сонячними осінніми днями один з найбільш визначних природоохоронних об'єктів на території Глобинської громади - Державний дендрологічний парк «Устимівський» - відсвяткував 125 років з дня заснування. Парк було закладено навесні 1893 року поміщиком, лікарем за фахом Василем Васильовичем Устимовичем. Перші посадки були здійснені на площі 1,5 десятини. Поповнення колекції проводилося без перерви і зараз колекція налічує 472 види та являє собою унікальне зібрання деревних та кущових порід. Основу колекції (майже 80%) складають лікарські рослини. Саджанці та насіння завозилися в основному з берлінської фірми Шпетта, а також із Америки, Канади, Франції, Китаю, Японії, садівництв Варшави, Львова, Одеси та Кременчука. На сьогодні у підтримання благоустрою дендропарку та оновлення його колекції значний вклад вносить саме фермер Михайло Колісник. За кошти господарства придбані саджанці декоративних дерев, кущів. Постійно виділяється техніка та людські ресурси для догляду за рослинами.

Отож і тут ростуть Колеснікові - «Златопільські» - дубки.

Микола ПАВЛИШ.

Пишіть:
49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» на наступний 2019 рік можна у будь-якому поштовому відділенні області. Передплатний індекс 60092.